

Vivències

TERTÚLIES I ACTIVITATS DEL CLUB POLLENÇA (II)

Ramon Reig Vila

El “*Cuarto de les Corbates*” va ser el que se pot dir la cambra reina, la que va tenir un perfil ben definit degut a la rellevància dels seus components. S’hi reunien persones assídues i sempre homes. Generalment eren els considerats senyors, industrials o que disposaven d’un alt poder econòmic. Compareixien els matins per prendre el cafè i els vespres. Discutien, xerraven, arreglaven el poble i opinaven sobre les institucions locals o de l’estat. Els més coneguts d’aquella època, foren:

Daniel Medina, metge.

Miquel Bisbal, metge “Comes”.

Antoni Coll, de “Pedruixella”.

Pedro Jaume Garcia de Paredes, telegrafista de Pollença.

Pep Jaume Garcia de Paredes, telegrafista del Moll.

Jordi Albis Capllonch, Batle.

Francisco Bonnín, Administrador de Correus.

Lluís Oliver, apotecari.

Guillem Ochogavia, l’amo de Ternelles.

Josep Bestard, fotògraf.

Josep Aguiló, industrial i president de l’entitat.

Ramon Cifre, capellà “Llaneta”.

Bartomeu Bennàssar, capellà “Pansa”.

Martí Martínez, adroguer.

Pep Cerdà “Sonvila”, ex batle.

Francesc Serra de Gaieta, director de la Caixa”.

Dàmaso Calvo, el metge “Nou”.

A davant la barra del bar, que també hi feien les corresponents tertúlies, hi havia una altra classe social. Com els altres compareixien per prendre el cafè i fer la xerrada. Generalment eren petits industrials. Entre ells i els més coneguts i recordats varen ésser:

Jeroni Llobera, “Bruiet”.

Tomeu Cortés, l’amo de can “Teresa”.

Joan Cerda Juan, “Garbes”.

Miquel Cabrer, “Rellotger”.

Pedro Nadal, de la matança.

Miquel Forteza, de la matança.

Joan Capllonc, “Gerricó”.

Mestre Bernat “Balaté”.

A la taula d’enmig semblava reservada pels xofers de taxi com eren **Pep “Llinasset”**, **Miquel “Marratxo”**, **Biel “Gorra”**, **“Monoi”**, **Tomeu Vallespir**, i **Mateu de “na Murera”**, amb els quals també s’hi ajuntava en **Mateu** del “Molí”. A l’apartat abans d’entrar al saló, cada dia, s’hi trobaven jugant a cartes, també a l’hora del cafè, eren: **Joan Buadas** “Reiet del Maricel”, **Pep Paieres**, “Buger” i **Tomeu Cortés** “l’amo en Tomeu “Teresa”.

Cuarto de la ràdio.- A la part oposada del “*cuarto* de les corbates”, s’hi troba aquest habitatge de les mateixes dimensions, no més que té una finestra que dóna a la plaça del Mercat. Se’l coneixia pel “*cuarto* de la ràdio” precisament per haver-hi aquest aparell, de tanta importància en temps enrera. Va ser el lloc on més se parlava d’esports. Era l’època en què radiaven els partits de futbol, quan el locutor Maties Prats dava plena informació de com es desenvolupava el partit. Allà s’hi reunien per seguir el procés dels partits que s’anunciaven, molts eren els que havien de seguir-ho de drets, ja que no bastaven les butaques existents. Aquells que eren més constants només compareixien l’horabaixa després de la feina, a part dels dissabtes i diumenges. També s’ha de tenir en compte que era un temps que hi havia pocs recursos i els consums de bar eren els mínims. Dels que foren més constants i que tots els dies hi feien la seva volta, foren: **Miquel** “Sopera”, **Jaume** “Ferreret”, **Guillem** “Solleric”, **Josep** “Capseta” i en **Joan** “Gerricó”.

El Club un temps tingué de personal “botones”, que li donava un detall de senyoriu. Entre ells, hi hagué: **Martí** “Palou”, **Bartomeu** “Rabassa” i en **Francisco Llompart** “Paciència”.

Aquesta societat tenia molt de moviment de gent a diari. Eren moltes les activitats que es desenvolupaven per acords que es prenen per juntes o comissions que hi havia baix el control de la Directiva, a part de ser lloc d’oci i d’encontre. En Miquel “Marjo” molt jove, però amb molta d’experiència, era l’únic cambrer que havia d’atendre els socis a defora, les dependències de dins el local i els de les activitats o de jocs que hi havia a dalt, o sigui al primer pis. Les cridades funcionaven a través de pulsadors o timbres que existien instal·lats per tot el local centralitzats a la cafeteria que a part feia el servei de conserge. Conta en Miquel que amb els set anys que va conviure amb tota la varietat de gent i de professions, són moltes les anècdotes que pot contar, entre altres que no són contadores. Entre les activitats hi havia una secció de teatre; actors del poble que a part d’exercir el seus “*modus vivendi*” es dedicaven a aquesta manifestació d’art. Ho preparaven i els assaigs es feien al mateix local on tenia una Sala dedicada a certes activitats cíviques i que disposava d’escenari. Els directors d’aquella època era Don Pedro Cànaves, de “can Aixut” i en Rafel Coves. Recorda que una vegada quan preparaven l’obra d’en Miquel Bota *Vos regnau damunt l’altura* L’encarregat de confeccionar els decorats era en Miquel Llinàs, “Floreta” i que, quan en Miquel, el cambrer, tenia moments lliures hi anava a ajudar-li, ja que aquell essent pintor, veia la combinació de colors que feia en Miquel “Floreta” li comentà que era més cantant d’òpera que pintor i que, si li dava un cafè amb llet amb galletes li cantaria una romança de “*La del Soto del Parral*”. Varen complir els dos i en Miquel “Marjo” recorda que no ho feia malament. Insistí en què si n’hi duia un altre li cantaria la de “*Los gavilanes*”. Cosa que, en aquell moment, trobà que era un abús i que ja ho feia per llepolia.

En Miquel conta i no acaba, que en certa ocasió un client, home molt conegut al poble, a la taula de jocs hi passava hores, jugaven a doblers i aquest poques vegades li ajudava la sort. Quan estava net anava a en Manolo Gutièrrez, conserge, per demanar-li un préstec. Era un home violent i molt xerrador, per això en Miquel li aconsellà que els hi deixàs, dient-li: “Així al manco no parlarà malament de noltros”.

Essent una societat privada no privava l’entrada a ningú, excepció de encertes activitats. Una vegada foren uns militars d’Aviació, generalment cabos primeres, que anaven beguts i volien entrar al ball, cosa que els fou negada l’entrada. Demanaren pel servei i algú els indicà la cabina de telèfon o, per equivocació, allà feren les seves necessitats. S’informà el President i aquest, el Coronel de la Base. L’endemà un militar de graduació va comparèixer degudament uniformat per demanar les corresponents disculpes d’aquell

acte incívic, duit a efecte per membres d'aquell destacament militar. Era normal, en aquell temps, que quan s'anunciaven balls compareguessin militars, fos de l'arma que fos, cosa que comportava el seu divertiment quan estaven de permís. Un dia eren setze joves mariners d'uniforme als que es va haver de negar l'entrada, i la que s'armà! A defora, hi hagué insults, amenaces i cops, allà hi prenien part els que estaven compromesos amb el Club, no va passà d'aquí però la cosa prenia camins perillosos. L'endemà un d'aquells clients que sempre criticava i bravejava molt, que si fos de la junta faria o deixaria de fer, quant li demanaren el perquè no sortí en defensa de la institució i posà ordre, contestà que no va prendre part amb la trifulga perquè anava mudat.

Essent President de l'entitat en Josep Aguiló "Fantasia", pel dia que s'havien de celebrar les noces de la filla del General Llorente, na Mari-Loli amb en Rafel Llobera de "ca n'Aulí" a més propietari del Club, varen manllevar la grossa "làmpara" o llàntia que hi havia instal·lada enmig de l'entrada, al sòtil. Tot per més il·luminar l'església del Moll, ja que se muntà enmig d'aquell temple. Aleshores de rector hi havia Don Bartomeu Mir. El Club amb el temps n'hagué de comprar un altra, ja que fins avui no s'ha tornada i llueix a dins aquell sagrat recinte.

Segueix contant en Miquel "Marjo", que per les referides noces el Club va deixar les tasses de cafè juntament amb els seus platets i culleretes, ja que eren propietat dels conserge, no de la societat. El Coronel Llorente fou el que tornà aquella petita vaixella, donant-los les gràcies i que qualsevol cosa precisessin d'ell no ho dubtessin.. Passà que el germà de la dona d'en Manolo, na Joanaina "Garriguera", en Tomeu, estava aleshores fent el servei militar a la Base i precisava un petit permís d'uns dies. En "Marjo" degut a l'amistat i del favor que li havien fet al Coronel i que ell s'havia compromès, li telefonà però al domicili particular. No tingué sort ja que se posà la Coronela i li contà el cas, aquesta li digué que "per fer un favor que se'n beneficiés un soldat, un altre n'hauria de sortir perjudicat". No hi va haver més conversa però tampoc hi hagué permís. En Tomeu "Garriguer" casat amb na Francisca "Lluca", que encara és viu, ho pot corroborar.

Foto:

Els dos matrimonis que regentaven el Club Pollença durant els anys 1947 al 1954 foren en Manolo Gutiérrez Santos i na Joana Aina Alemany “Garriguera”, en Miquel Ferrer “Marjo” i n’Àngela Llompart “Paciència”. A la fotografia, realitzada a l’any 1949, també hi figuren el pare d’en Miquel, l’amo en Lluç Ferrer, conserge aleshores del Club “Mar i Terra” del Moll, així com la seva filla Antònia. Foto cedida per Miquel Ferrer.